

## MAANDAG 18 MEI 2009

“Hobbema,” zei de rechercheur die de deur open deed en zijn hand naar me uitstak. Terwijl ik hem de hand schudde, zei ik mijn naam. “Ik ben zijn vader,” voegde ik daar geheel overbodig aan toe.

De rechercheur glimlachte vriendelijk en knikte, maakte een armgebaar waarmee hij aangaf dat ik naar binnen mocht komen: “Komt u verder.”

In de kamer zat een jongere collega aan een bureau met daarop een computerscherm. De man stond op en gaf me een hand. Ik keek naar de screensaver op het scherm en was op de een of andere manier gerustgesteld dat die er net zo rustig uitzag als bij mij thuis. Mijn ademhaling ging zwaar, ondanks dat ik op dat moment geen voorstelling kon maken van wat achter het rustgevende beeldscherm schuilging. Er werd me zo voorzichtig mogelijk, maar gedetailleerd verteld hoe Mike de dag ervoor door een jogger werd gevonden in het Haagse Bos. Mike lag ongeveer tien meter van een doorgaand pad in de struiken, op zijn rug. Hij had zijn kleding nog aan, maar zijn broek en onderbroek waren een beetje naar beneden getrokken. Het was de vraag of de dader Mike had verkracht of dat alleen maar had geprobeerd. Dan zou er sprake van aanranding geweest kunnen zijn. Waarschijnlijk zorgde mijn verbijsterde blik ervoor dat de rechercheur er omzichtig aan toevoegde dat er DNA-materiaal was veiliggesteld. Bedoelde hij dat er sperma op Mike was aangetroffen? Ik mompelde een verontschuldiging en rende struikelend de kamer uit om over te geven in het toilet recht tegenover het kantoortje. Maar ik haalde het niet en spuugde halverwege de gang op de donkergrijze tegels. De vrouw van de ontvangstbalie sprong achter haar desk vandaan en begon zacht op mijn rug te kloppen en begeleidde me daarna naar het toilet.

“Sorry,” stamelde ik.

“Geeft niet, meneer, dat ruim ik zo wel op,” zei ze vriendelijk.

In het toilet spoelde ik mijn mond en gooide handen water tegen mijn gezicht. In de spiegel staarde ik mezelf aan met bloeddoorlopen ogen in een bleek weggetrokken gezicht. Verkracht? Er flitsten schokkerige filmbeelden door mijn hoofd, ik herkende ze als de omfloerste vrijscène van de twee cowboys in *Brokeback Mountain*. Het leek of het licht in het toilet begon te knipperen, alsof het uit dreigde te vallen, maar het zat in mijn hoofd ergens prik-kend achter mijn ogen. De cowboys uit de Hollywoodfilm werden ruw vervangen door beelden uit *Shawhanks redemption*, de film waarin acteur Tim Robbins door een blonde medegevangene met een vals gezicht, keer op keer werd verkracht in een Amerikaanse gevangenis. Ik begon over mijn hele lijf te trillen, liet me op de vloer zakken en voelde de koude wandtegels tegen mijn bezwete rug.

Het Haagse Bos stond in mijn tijd, toen ik ongeveer even oud als Mike was, bekend als een ‘homobos’. Wat achteraf gezien niet helemaal de werkelijke lading dekte. Er kwamen ook geregeld getrouwde mannen om een vluggertje te maken in het struikgewas. Met andere getrouwde mannen of met homo’s die daar op zoek waren naar snelle seks. De rechercheur had mij verzekerd dat dat allang verleden tijd was. Verkracht? Dat gebeurde toch alleen bij vrouwen en meisjes? Toen Esther zwanger was, hoopte ik diep vanbinnen iets meer op een meisje dan op een jongen, maar toen Mike een kleutertje was, maakte ik me toch iets minder zorgen om hem dan ik vermoedelijk zou hebben gedaan als hij mijn dochter was geweest. En dat iets minder bezorgd durven zijn, nam met de jaren alleen maar toe. Het omgekeerde zou zijn gebeurd als ik een dochter van een jaar of zestien, na het avondeten uit had

moeten zwaaien wanneer ze uitging. Ik had vast en zeker geen oog dichtgedaan tot ze weer thuis was. Daar had ik bij Mike geen enkele moeite mee. Onterecht, realiseerde ik me. Als hij een meisje was geweest, was hij vreemd genoeg misschien juist niet aangerand of verkracht en zo vreselijk toegetakeld, waardoor ik zijn gezicht een dag geleden amper herkende. Ik hoopte dat ik uit de nachtmerrie zou ontwaken en dat ik heel ergens anders was dan waar ik was als ik door de deur naar buiten zou stappen. Maar ik was nergens anders. Toen ik de gang weer overstak was de baliemedewerkster bijna klaar met schoonmaken. Ik verontschuldigde me nog een keer bij haar en liep de kamer van de rechercheurs weer binnen. "Wilt u misschien wat drinken?" vroeg de jonge recherche.

"Water alstublieft."

Hij stond al bij de waterkoeler in de hoek van de kamer en tapte een bekertje. De ander knikte naar me toen ik weer op de bureaustoel zat en hervatte zijn zenuwslopende verhaal. Er waren tekenen dat Mike zich waarschijnlijk wel had verzet, er zat ook DNA-materiaal onder zijn nagels. Ik zag voor me hoe iemand hem uit het niets belaagde, hoe Mike naar het gezicht van diegene uithaalde, niet met een vuist, maar met zijn hand als een klauw. Hij was een tengere jongen en de ander zag ik onhelder, maar automatisch wel als iets veel groters en sterkers dan hij. Niet een mens, maar een wezen, een monster. Toen Mike een paar klappen had gekregen, was hij bijna direct daarna neergevallen. Volgens de rechercheur zou de dader daarna Mike verkracht kunnen hebben of daar pogingen toe hebben ondernomen, want er waren aanwijzingen dat Mike op zijn buik had gelegen.

"De bloedsporen op het mos zijn afkomstig uit zijn neus," voegde Hobbema eraan toe om de aanname te onderbouwen.